

pustno (§ 211 ex. ř.). Dle toho doplňovati řízení ohledně dávky z majetku zjišťováním knihovního zajištění a specifikací dávky nebylo třeba a nebylo doplnění ani přípustné, nýbrž bylo na rekursním soudu, by podle přihlášky, dokladů a vysvětlení podaných při rozvrhovém roku o dávce z majetku rozhodl. Splatnost dávky zjišťovati nebylo zapotřebí. Vzhledem k ustanovení § 55 zákona čís. 309/20 ve znění zákona ze dne 21. prosince 1923, čís. 6 sb. z. a n. z roku 1924 o splatnosti lhůt dávky z majetku nemůže býti pochybnosti o tom, že promlčení zástavního práva pro tuto dávku nenastalo (§ 62, druhý odstavec zákona čís. 309/20). Zrušovací usnesení rekursního soudu bylo tudíž zrušiti. Na rekursním soudě budiž nyní, aby rozhodl o napadeném příkázání výdělkové daně a dávky z majetku.

Čís. 6447.

Pozemková reforma.

Státnímu pozemkovému úřadu nelze přisouditi ideální kolky proti povinnému ku vyklizení zabraných nemovitostí.

Prohlásil-li Státní pozemkový úřad, že bere zpět návrh ohledně vyklizení zabraných nemovitostí s výslovnou výhradou, že po případě svého času podá opět návrh na jich exekuční vyklizení, jest recurs dlužníka do usnesení prvního soudu, jímž bylo povoleno vyklizení nemovitostí těch, bezpředmětným a jest ho poukázati na ono prohlášení Státního pozemkového úřadu.

Výpověď ze zabraného majetku, daná ohledně určitých knihovních vložek, týká se i parcel, jež z vložek těch byly odepsány po výpovědi, anebo sice před výpovědí, stalo-li se tak po vydání záborového zákona a Státní pozemkový úřad nebyl o odpisu vyrozuměn.

Při exekučním vyklizení a odevzdání podle §u 20 (3) náhr. zák. nelze použiti §§ 3, druhý odstavec a 55 ex. ř., aniž §§ 200 čís. 3 a 282 ex. ř. a to ani obdobně, aniž obdoby §u 575, třetí odstavec, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1926, R I 976-979/26.)

Do usnesení prvního soudu, jimiž byla povolena exekuce vyklizením ze zabraného majetku, podal dlužník stížnosti, jímž rekursní soud částečně vyhověl, mimo jiné potud, že nepřiznal Státnímu pozemkovému úřadu proti dlužníku ideální kolky a že nepovolil exekuci ohledně nemovitostí, ohledně jichž vyklizení vzal Státní pozemkový úřad exekuční návrh zpět.

Nejvyšší soud dovolací rekursy dlužníka do potvrzujících částí usnesení rekursního soudu zamítl, dovolacímu rekursu Státního pozemkového úřadu vyhověl potud, že stížnost dlužníka ohledně parcel, ohledně nichž se Státní pozemkový úřad prohlášením vzdal exekučních práv, poukázal na toto prohlášení, ohledně jiných parcel obnovil usne-

sení prvního soudu povolující exekuci, ohledně dalších pak zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by znovu rozhodl; jinak dovolacímu rekursu Státního pozemkového úřadu nevyhověl.

D ů v o d y:

K stížnostem Státního pozemkového úřadu. Co se tkne prvního bodu stížnosti Státního pozemkového úřadu, že v odstavci 1. napadeného usnesení zamítnut byl jeho návrh, by byla povinnému uložena náhrada ideálních kolků, tedy jest spor mezi Státním pozemkovým úřadem a soudem rekursním o to, zda a pokud je návrh Státního pozemkového úřadu pokud se týče další jeho činnost v řízení vyklizovacím »právním jednáním« čili nic, docela bezpředmětnou, protože tu nejde o ustanovení § 82 náhr. zák., nýbrž o ustanovení §u 83 čís. 1 téhož zákona, dle něhož všechna podání, protokoly a jiná úřední vyhotovení v řízení podle tohoto zákona jsou od kolků a poplatků osvobozena, což, poněvadž zákon nerozlišuje, dopadá i na soukromou stranu, neřkuli na Státní pozemkový úřad. Poněvadž žádná ze stran kolků a poplatků neplatí, je nezákonné také jakékoli jich přisuzování proti straně druhé, a z tohoto důvodu právem návrh na jich přisouzení zamítnut.

Právem napadá dovolací stížnost zamítací důvody rekursního soudu, že prý se Státní pozemkový úřad výkonu exekuce zřekl, a že, třeba že se to stalo s výhradou, byly tím dotyčné parcely uvolněny a nemohou prý býti v exekuci pojaty bez nového právoplatného usnesení o záboru. Prohlášení Státního pozemkového úřadu, jehož se rekursní soud dovolává, zní v ten rozum, že Státní pozemkový úřad bere zpět exekuční návrhy, pokud jde o řadu parcel, ježto jednak byly ponechány vlastníku podle §u 20 příd. zák., jednak se nepřejímají, a že tedy bere návrhy zpět ohledně těchto parcel s výslovnou výhradou, že eventuálně svého času opět podá návrh na jich exekuční vyklizení. Podle tohoto prohlášení mohl by Státní pozemkový úřad exekuční návrh kdykoli obnoviti, leda že by ta která parcela byla vlastníku podle §u 20 příd. zák. ponechána. Ale především by tu bylo třeba právě vyhrazeného nového exekučního návrhu a nového povolení exekuce, a tu Státní pozemkový úřad ani ve své dovolací stížnosti takový nový exekuční návrh netvrdí a nelze jej také ve spisech nalézt, a jde napořád o původní povolení exekuce ze dne 18. května 1926, o jehož výkon dle protokolu ze dne 19. června 1926, v němž se prohlášení stalo, právě se jedná. Ale toto prohlášení stalo se také teprv po podání rekursu strany povinné, který došel dne 26. května 1926, protože povolení exekuce doručeno již 19. května 1926, jak návratka ukazuje, třeba že v protokole z 19. června 1926 se praví, že usnesení to doručeno bylo zástupci povinného, což dělá dojem, jakoby se tak bylo stalo teprv při roku, ale chce patrně jen konstatovati doručení už nastalé. Prohlášením Státního pozemkového úřadu, že bere návrh ohledně určitých parcel zpět s výhradou nového, stal se tedy rekurs ten bezpředmětným a měl býti ohledně těchto parcel na to prohlášení poukázán a nesmělo o něm býti rozhodováno věčně, zda je oprávněn, čili nic. V tom smyslu bylo tudíž výroek rekursního soudu změnit, ježto i v tom je vý-

hoda pro stěžující si Státní pozemkový úřad, jehož návrhu rekursnímu, aby povolení exekuce ohledně těchto parcel ponecháno bylo v platnosti, ovšem vyhověti nelze, neboť jest tím odstraněn zamítavý a tudíž věcný výrok rekursního soudu odůvodněný tak, že by Státní pozemkový úřad bez »nového právoplatného usnesení o záboru« vyklizení nemovitostí těch provésti nemohl.

Stížnost Státního pozemkového úřadu obrací se dále proti zamítnutí exekučního návrhu, kde se tak stalo proto, že neudán správně »knihovní zápis«, roz. knihovní vložka, aniž parcelní čísla jmenovitě uvedena. Státní pozemkový úřad míní, že exekuční návrh jest precisován udáním parc. čísla a kat. obce, takže prý, ježto v téže obci nemůže býti více parcel téhož čísla, je to docela přesné označení a neprávem soud návrh zamítl. Tu dlužno vycházeti z obsahu exekučního titulu, to jest z těch tří výpovědí, jež exekuční návrh jako titul cituje. Poněvadž exekuční návrh všechny tyto parcely uvádí jako parcely obce L., dlužno z těchto tří výpovědí zkoumati jen ty, jež se vztahují na nemovitosti v obci L. Avšak prvé dvě z těchto tří výpovědí nejmenují čísla p a r c e l, nýbrž jen čísla v l o ž e k a to, pokud se týče L., první vypovídá nemovitosti vložek č. 4, 6, 8 poz. knihy kat. obce L., druhá nemovitosti vložky č. 790 zemských desk velkostatku L. a třetí teprve určité parcely vložek č. 10 a 145 obce L., mezi nimiž se však čísla, o něž jde, nenalézají. Zkoumá-li se obsah vložek čís. 4, 6, 8 obce L. a čís. 790 zemských desk velkostatku L., tedy se parcely, o něž jde, č. k. 19 stav. a 14, 860, 9/2, 46 poz. v nich vůbec nenalézají, a nebyly tedy vůbec vypovězeny, ježto vypovězeny byly právě jen nemovitosti jmenovaných vložek, a není tedy pro ně exekučního titulu, takže exekuci povolití na ně nelze a právem rekursní soud exekuční návrh zamítl. To vše však neplatí pro ten případ, což rekursní soud přehlédl, že odepsání jich ze vložky č. 790 zemských desk a přenesení do vložky č. 173 obce L. stalo se teprv po výpovědi, ať s vědomím nebo bez vědomí Státního pozemkového úřadu, anebo sice již před výpovědí, avšak bez vědomí Státního pozemkového úřadu, t. j. aniž by mu bylo usnesení o odepsání a přenesení doručeno. Neboť stalo-li se to teprve po výpovědi, vztahovala se výpověď zřejmě také na tyto parcely ve vložce čís. 790 zemských desk tehdy ještě zapsané, stalo-li se to však před výpovědí, tedy se to sice mohlo státi dle §u 7 záb. zák. jakožto dispozice ve vlastní držbě, jež není smlouvou o dělení a nespadá tedy dle rozh. 4124 sb. n. s. pod zákaz cit. §u 7 záb. zák., bez svolení Státního pozemkového úřadu, ale tento měl o tom jakožto účastník, jenž má na nemovitosti ty věcný nárok záborovým zákonem založený, býti dle §u 123 čís. 1 kn. zák., ježto poznámka rozdělení a odepsání i proti němu čelila a zvláště dle §u 1 třetí odstavec zák. ze dne 6. února 1869, čís. 18 ř. zák. býti vyrozuměn, a to i tehdy, nebyl-li ještě zábor v zemských deskách poznamenán, neboť věcný nárok Státního pozemkového úřadu založen byl zákonem záborovým samým a nikoli teprve knihovní poznámkou záboru (§ 16 záb. zák.). Avšak ani z lustru o vložce č. 173 obce L. ani ze zvláštního výtahu o vložce č. 790 zemských desk není viděti, kdy se odepsání stalo, a ovšem také spisy nevykazují, byl-li Státní pozemkový úřad o odepsání

vyrozuměn, a musí se to tedy vyšetřit. Neboť, nebyl-li vyrozuměn o odpisu nastalém po vydání záborového zákona, avšak před podáním výpovědi, nebo odpis stal se teprv po výpovědi, pak se výpověď vztahovala i na sporné parcely a je pro ně exekuční titul. Toto vyšetření musí se státi i tehdy, kdyby se chtěl předpis Šu 3 druhý odstavec a Šu 55 druhý odstavec ex. ř., že o návrhu na povolení exekuce rozhodnouti jest bez předchozího šetření, vztáhnouti i na tento případ, to jest na exekuční vyklizení a odevzdání dle Šu 20 náhr. zák., ježto právě jde o vyšetření obsahu exekučního titulu, bez něhož o návrhu na povolení exekuce vůbec rozhodnouti nelze. Citované předpisy myslí na obyčejné případy, na exekuční tituly Šu 1 ex. ř., jichž obsah jest z nich samých na jev, nikoli však nepředvídalý i výpověď dle Šu 12 náhr. zák., jež jest titulem zcela novým, tehdejšímu zákonodárci neznámým, s nímž se to má podstatně jinak, než s tituly tehdejších známými.

Ke stížnostem vlastníka. Jak nejvyšší soud již opětovně a opětovně vyložil, nemají formální, t. j. řízení se týkající předpisy exekučního řádu v řízení soudním konaném v agendě týkající se pozemkové reformy, místa, vyjma, kde se zákon na ně výslovně odvolává, jako v Šu 20 (3) náhr. zák. pokud jde o formu vyklizení a odevzdání vypovědných nemovitostí. Jinak ovšem, pokud jde o předpisy exekučního řádu stanovící hmotné právo, jako na př. opoziční neb excindační nárok, jaký není ani zde vyloučen, ačkoli tím není ještě nic řečeno o řízení, v jakém ho uplatňovati dlužno, že by to musilo býti řízení předepsané exekučním řádem. Nemají tu tedy místa zejména ani formální předpisy Šu 200 čís. 3 a 282 ex. ř., na něž se stížnost s obšírnou, ale pochybenou motivací odvolává a ovšem ani jich obdoba, což platí arci i o uplatňované obdobě Šu 575 třetí odstavec c. ř. s., jež sem teprv nepatří. Stížnost se mýlí, majíc za to, že to intencím zákona odporuje, když výpověď, nabyvší právomoci již roku 1922, exekvuje se teprv po více než 3 letech. Naopak je to zcela v pořádku, neboť, jestliže Státní pozemkový úřad podle svého pracovního plánu nebo následkem nedostatku pracovních sil pro nemožnost aneb z ochoty vůči povinné straně exekuci neprováděl hned, nemůže si strana, nejsouc průtahem tím nijak dotčena, nýbrž naopak spíše majíc z toho výhodu, do toho nijak stěžovati. V souhlasu zákonodárství o pozemkové reformě není nikde ustanovení, že by Státní pozemkový úřad povinen byl provést převzetí majetku iě které osobě zabraného v určité lhůtě a že neprovedení mělo by za následek pomnutí práva Státního pozemkového úřadu na převzetí neb uhasnutí výpovědi jako exekučního titulu.

Čís. 6448.

Do souhlasných rozsudků nižších soudů o části pohledávky, namítané započtením, jež nepřevyšuje 2.000 Kč, třebas celá pohledávka tento peníz převyšovala, jest dovolání nepřipustným.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1926, Rv I 510/26.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalovaného.